

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἰ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδος Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ περὶ ἡμῶν ἡμῶν χεῖρὸς γράφα δημοσιεύομενα ἢ μὴ δὲ ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαιρέσιν τῆς ἀποστολλοῦσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶν εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Ἄν μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ἀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματωσημὸν 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἔτος ΙΖ'. Αἱ Ἑλληνίδες καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ζωή. Ζ'. — Οἱ πρῶτοι βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἀντιβασιλεία τῆς Ἀμαλίας. (ὑπὸ κ. Πηνελόπης Παπαηλιοπούλου, πρώην κυρίας τῆς τιμῆς τῆς βασιλείας τῆς Ἀμαλίας). Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ Πολιτικὴ (κατὰ μετάφρασιν τῆς δος Μαρίας Πινέλλη). — Μητέρες καὶ Παιδιά. Β'. Τὸ Νέον Συμβόλαιον. — Γυναικεία κινήσεις. — Ἀλληλογραφία. — Συναγῆ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς τὸ σπίτι τῆς Ἀκρογιαλίας (κατὰ μετάφρασιν τῆς δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

Αἱ Ἑλληνίδες καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ζωή

Ζ'.

Ἔτος ΙΖ'. τῆς «Ἐφημερ. τῶν Κυριῶν».

Πρὸ δέκα ἐπτὰ ἐτῶν, θὰ ἦτο βεβαίως δύσκολον νὰ δοθῆ εἰς πάντα, κατακρίνοντα τὰς Ἑλληνίδας ἢ ἀπάντησις, ἢν δίδομεν ἤδη, εἰς μακρὰν σειρὰν ἄρθρων, πρὸς τὸν κ. ἀρθρογράφον τῆς Ἀκροπόλεως. Πρῶτον, διότι δὲν ὑπῆρχε τότε ἡ πρόοδος τῆς γυναικός, ἢ ἐπιτευχθεῖσα κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ, καὶ ἔπειτα αἱ γυναῖκες κατὰ τὴν πλεονεκτήσαν παρὰ τὰς ἀδύσους ἔπρεπε νὰ σιωποῦν καὶ ἀδικούμεναι ἀκόμη.

Καὶ αἱ γυναῖκες αἱ παλαιότεραι, ὅταν δὲν ὠμίλουσαν πέραν τοῦ πρέποντος, εἰσιώπων, ἀδικούμεναι καὶ πάσχουσαι καὶ μόνον μετὰ δάκρυα καὶ κλαυθμούς ἀνεκούφιζαν τὸν πόνον των. Ἀλλὰ τὰ δάκρυα ἦσαν καὶ εἶνε τὰ ὄπλα τῶν ἀσθενῶν καὶ προδίδουσαν παντελῆ ἀνικανότητα διὰ τὸ ἔργον τῆς ζωῆς, τῆς μακρᾶς αὐτῆς καὶ συνεχοῦς πάλης, ἀνευ τῆς ὁποίας οὐδὲν μέγα καὶ καλόν, οὐδεμίαν πρόοδος.

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν», ἡ ὁποία σήμερον εἰσέρχεται εἰς τὸ δέκατον ἑβδομὸν ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς ἀνέτρεψε καὶ πῶς τὰς παλαιὰς αὐτὰς ἰδέας περὶ γυναικῶν, καὶ ὑπῆρξεν, οὕτως εἰπεῖν, ὁ παιδαγωγὸς καὶ σύμβουλος ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι πρῶται ἠσθάνθησαν τὴν δύναμιν νὰ σπᾶσιν τὰς

ἀλύσεις καὶ νὰ καταρρίψουν τὰ δικτυωτὰ καὶ νὰ κρημνίσουν τοὺς βχερεῖς τοίχους, οἱ ὅποιοι ἔκλειαν τὸν πρὸς τὴν πρόοδον δρόμον.

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν», ὡς σήμερον δι' ἐπιχειρημάτων, τὰ ὁποῖα ἀντλεῖ ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, γνωρίζει τὴν Ἑλληνίδα γυναῖκα πρὸς τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ εὐρύτερον πρὸς τὸν κόσμον ὅλον, ἀπράκτατα ἐπὶ δέκα ἐξ ἤδη συνεχῆ ἔτη εἰργάσθη, ὅπως αἱ Ἑλληνίδες γνωρίσουν ἐκυτὰς, ὅπως λάβωσαν συνείδησιν τῆς πραγματικῆς δυνάμεως καὶ ἀξίας των, καὶ ὅπως κάμωσαν χρῆσιν αὐτῶν γενναιοτέρων ἀπὸ πρὶν, διὰ τὸ καλὸν καὶ τοῦ στενοῦ κύκλου τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ εὐρύτερου τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πατρίδος.

Καὶ τοῦτο ἦτο πολὺ περισσότερον δύσκολον καὶ πολὺ κοπιαστικώτερον, παρὰ ὅσον πιστεύεται ἐν γένει. Ἡ ἐπὶ αἰώνως μακροῦς ἀδράνεια, ἢν ἐκυφοφόρησεν ἢ δουλεία τῆς γυναικός, αἱ προλήψεις, αἱ παραδόσεις ἐβάρυναν καὶ βαρύνουσαν καὶ τὴν ἀκόμη πολὺ ἐπὶ τῆς ζωῆς, τῆς φυσικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς τοῦ φύλου μας. Εὐτυχῶς ἡ ἱστορία μιᾶς γενεᾶς γυναικῶν—αἱ ὁποῖαι ἠναγκάσθησαν ὑπὸ τῶν περιστάσεων νὰ δράσωσαν ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν, καὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίθησαν ἡρωϊκῶς ἀγωνισθεῖσαι γυναῖκες, ὧν τὰ ὀνόματα ἀπαθανατίζει ἡ ἱστορία,—ἦτο πολὺ πρόσφατος καὶ πολὺ χθεσινὴ, ὥστε νὰ μὴ ἔχη ἀμεσώτερον ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς αὐτοπεποιθήσεως τῆς νεωτέρας γενεᾶς. Ἀφ' ἑτέρου ἡ παγκόσμιος πρόοδος τοῦ γυναικείου φύλου, ἢ βαινίονσα παρὰ τὴν πρῶτον τῶν συγχρόνων κοινωνιῶν καὶ ἡ ὁσημέραι ἀφ' ἑαυτῆς ἐπιβαλλομένη ἀνάγκη μιᾶς γυναικείας δράσεως γενικωτέρας, συνετέλεσαν, ὅπως κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν δεκαπενταετίαν ἐπιτευχθῆ ὅ,τι ἐπετεύχθη.

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» ὑπερήφανος, διότι συνετέλε-

σεν εις τούτο και εξήλθε του ώραιου αυτού αγώνος νικήτρια, θεωρεί την δεκάτην εβδόμην αυτήν επέτειόν της, ημέραν χαρᾶς και μεγάλης εορτής, διότι κατ' αυτήν επιστραγγίζει το έργον της, συνεχίζουσα την ιστορικήν μονογραφίαν της νεωτέρας Έλληνίδος, ή οποία, είναι και όλίγον δημιουργημά της, και ή οποία, αν έχη ακόμη πολλά να κάμη εις τον ώραιον αγώνα της προόδου, ήμπορει όμως να καταλάβη από σήμερα μίαν θέσιν τιμητικήν μεταξύ των γυναικῶν των άλλων λαῶν.

Και την θέσιν αυτήν την εκέρδισεν, όχι μόνον ως μητέρα και πατριώτις και φιλόνηρος, αλλά και εις τὰς εὐγενείς και ανωτέρας ακόμη της επιστήμης και των τεχνῶν σφαιρας. Προχθές είπομεν πῶς εισήλθε και ποίον δρόμον ήκολούθησεν εις την επιστημονικήν ζώην. Σήμερον εξετάζομεν γενικώτερον την αποτελεσματικήν εν τῇ επιστήμῃ δρασίαν της.

Με αυτό δὲν αξιούμεν, ότι αἱ Έλληνίδες είχαν την τιμήν να ανοίξουν νέους φωτεινούς ορίζοντας εις τὸ στάδιον της επιστήμης, ἀλλ' οὔτε οὔτε οὔτε υπήρξαν εφευρέτρια νέων ἀρχῶν και ιδεῶν. Τὸ οὔτε ή επιστημονική δρασίς των συνδέεται στενώτερα και ἀμεσώτερα με την φιλανθρωπίαν, αυτό τὸ έννοσεί ο καθείς. Τὸ οὔτε όμως ανέλθον αὐτὰς πρώται, με τὰς τόσον φημισμένους ἀσθενεὶς χείρας των, τὸν γιγάντειον αγώνα κατὰ τῆς φυματιώσεως, τὸ οὔτε επιστήμονες και μη συνησπίσθησαν εις λεγεῶνας και ἐργάζονται ἐπὶ τέσσαρα ἤδη ἔτη, σώζουσαι ὅ,τι είναι δυνατόν να σωθῆ, τοῦτο ἐπίσης κανεὶς δὲν δύναται να διαριλονεικήση.

Πολύ πριν ή συνέλθη τὸ Ἰατρικὸν Συνέδριον ἐν Ἑλλάδι, και πολύ πριν ή κρουσθῆ ὁ κῶδων τοῦ κινδύνου της ἀπειλητικής ἐπεκτάσεως της φυματιώσεως πρὸς τῶν επιστημόνων ἀνδρῶν, τὸ τμήμα της Νοσηλείας και Ἰγυεινῆς της Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, ὅχι μόνον είχαν ἐπιληρθῆ ἀθροῦτως και σοβαρῶς ὑπὸ την προεδρείαν της ἀριστοῦχου ἱατροῦδος Καλαποθάκη τοῦ ζητήματος, ἀλλὰ και ἀνὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ὕλας, και αὐτῆς της Δυτικῆς μη ἐξαιρουμένης, είχαν περιφέρει δίσκους πρὸς συλλογὴν ἐράνων και εις συνενοήσεις είχαν ἔλθει μετὰ τοῦ δήμου Ἀθηνῶν και Πειραιῶς πρὸς ἴδρυσιν σανατορίων.

Και ἂν και ή ἴδρυσις σανατορίων ἀπήντησε, φυσικὰ, δυσκολίας, ἔνεκεν ἐλλείψεως κεφαλαίων, όμως αἱ πρωταγωνίστριαι τοῦ ζητήματος δὲν περιορίσθησαν εις λόγους μόνον και ἄρθρα εις τὰς Ἐφημερίδας, ἀλλὰ προέβησαν ἀμέσως εις ἐνεργείας, ὅπως τοῦλάχιστον σώζουσι τοὺς ὑγιεὶς ἀπὸ τοῦ θανατηφόρου μολύσματος. Καὶ πρώτον διήρσαν την πόλιν εις τμήματα, και διένειμν εις τὰς ἀμαθεστέραις και ἀπορωτέρας τάξεις βιβλιαρίαι, περιλαμβάνοντα ὀδηγίαις προφυλακτικὰς κατὰ της μεταδόσεως τοῦ μολύσματος. Ἐπειτα, ὅπου τὸ νόσημα ἔχει εισβάλει, παρέχουν μὲν πρὸς τετραετίας πᾶσαν δυνατὴν συνδρομήν πρὸς ἀπομόνωσιν τοῦ πάσχοντος, ἀναλαμβάνουν δὲ ἐν συνενοήσει μετὰ της ἀστυνομίας την ἀπολύμανσιν τῶν ἐπίπλων, ἐνδυμάτων και τῆς οἰκίας, εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ.

Τὴν νέαν θεραπευτικὴν μέθοδον κατὰ της φυματιώσεως τοῦ ἱατροῦ κ. Κορομηλά ἐδέχθησαν ἐν συνενοήσει μετὰ της ἱατρικῆς ἐταιρίας να δοκιμάσουν, και παρέσχον πρὸς τοῦτο

τὰ μέσα και τὸ μέρος πρὸς συντήρησιν τῶν δοκιμαστικῶς ὑποβληθέντων εις την ἐν λόγῳ θεραπείαν ἀσθενῶν. Ἀπὸ της 1ης Ἀπριλίου 1902 μέχρι σήμερα, οἱ προσελθόντες πρὸς θεραπείαν φυματιῶντες ἀνέρχονται εις ἐξήντα, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 18 διέτρεχον τὸ 2ον στάδιον της φυματιώσεως οἱ λοιποὶ τὸ 1ον και τὸ 3ον. Κατόπιν τριμήνου ἐφαρμογῆς της νέας ταύτης μεθόδου ὑπὸ διαφόρων ἱατρῶν, συνεργαζομένων εις τὸ ἐν λόγῳ τμήμα, είχαν ἐξαλειφθῆ τὰ παθολογικὰ φαινόμενα εις πάντας τοὺς τὸ 1ον και 2ον στάδιον διατρέχοντας, ἐνῶ ή κατάσταση τῶν εις τὸ 3ον στάδιον είχαν ἀνεπίστως και καταπληκτικῶς βελτιωθῆ.

Μέχρι σήμερα ἀριθμοῦνται εἴκοσι τρεὶς ἰάσεις, τῶν ὁποίων 8 ἐπιβεβαιοῦνται διὰ μικροβιολογικῆς ἐξετάσεως της ἀποχρέψεως, ἣτις πολλάκις ἐκλείπει τελείως. Χειρουργικοὺς φυματιῶντας ἀνέλαβον ἔνδεκα, ἐκ τῶν ὁποίων ἑπτὰ ἐθεραπεύθησαν. Οἱ ἐξ τούτων ἔπασχον φυματίωσιν τῶν ὀστέων, εις δὲ φυματιώδη περιτονίτιδα.

Πλὴν τοῦ κατὰ της φυματιώσεως ὡραιου αὐτοῦ και ἐπιανετοῦ αγώνος, τὸ ἐν λόγῳ τμήμα διατηρεῖ και γυναικολογικήν και παιδιατρικήν κλινικήν, εις ἑκατοντάδας δὲ προσέρχονται αἱ ἄρτοι γυναῖκες και τὰ παιδιὰ πρὸς δωρεὰν θεραπείαν. Πλὴν τούτου τάξις νοσοκόμων παρακολουθεῖ τὰ πρακτικὰ μαθήματα της γυναικολογίας και της κμειυτικῆς πρὸς ἄσκησιν.

Ἀλλὰ μόνον ὁ κατὰ της φυματιώσεως αγών, τὸν ὅποιον γυναῖκες ἤρχισαν και γυνὴ πάλιν με μεγάλην καρδίαν, ὡς ή κ. Σοφία Σχλιεμμαν, ἐξασφαλίζει διὰ συστάσεως τοῦ πρώτου ἐν Ἑλλάδι σανατορίου, μόνον ὁ αγών αὐτὸς θὰ ἤρκει διὰ να κλείσῃ τὸ στόμα κάθε κακοῦ πατριώτου και να τὸν κάμη να ἀνομολογήσῃ, ὅτι ή Ἑλληνὶς και ἐν τῇ ἐπιστήμῃ διέγνωσε τὸν ἀληθῆ προορισμὸν της και δύναται ὑπερήφανος να ἀναμετρηθῆ με κάθε ξένην επιστήμονα.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

Ἐπειδὴ ή φορὰ τῶν γραφομένων μου προεκάλεσε την ἀνάμνησιν τοῦ σοφοῦ Γενναδίου, ὀφείλω να εἶπω εις την νέαν γενεὰν τίς ὁ Γεννάδιος οὗτος.

Ὁ Γεννάδιος ἦτο τόσον μέγας ἐν τῇ σφαίρᾳ του ὥστε, ἂν οἱ μεγάλοι στρατηγοὶ τοῦ 21, Κολοκοτρώνης, Καραϊσκάκης και ὅλη αὐτὴ ή γενεὰ τῶν γιγάντων ἤθελεν ἀνασηκῶσαι πρὸς στιγμήν την πλάκα τοῦ τάφου των οὐδῶως θὰ εὑρισκον παράδοξον, ὅτι τολμῶ να τὸν συγκαταλέξω εις την χορείαν των. Οἱ μὲν διὰ της σπάθης των ὁ δὲ διὰ τοῦ λόγου του ἔφθασαν εις τὸ μέγα ἀποτέλεσμα.

Και τόσον εἶνε ἀληθὲς και τόσον ἐξετιμᾶτο ὁ Γεννάδιος, ὥστε οἱ μεγάλοι στρατιωτικοὶ και πολιτικοὶ εις τὰς δυσκόλους περιστάσεις τότε, ὅτε ὁ πόλεμος ἐξηκολούθει, και μετὰ την ἔλευσιν τοῦ Καποδιστρίου, εις τὸν Γεννάδιον ἀπαιτούντο να ἐξομαλύνῃ ή να ἐφεύρῃ μίαν διέξοδον και ὅπως εις τὸν Χριστόν, ἔλεγον: Διδάσκαλε τί πράξωμεν ;...

Και ἔσως ὑπάρχουν ακόμη εις Ναύπλιον γέροντες της ἐποχῆς ἐκείνης, ἐνθυμούμενοι την σπαρακτικήν σκηνήν, ἣτις

ἐλαθε χώραν, ὅτε ἔπρεπε να δοθῆ ή τελευταία μάχη εις τοὺς ἐναπομείναντας τούρκους, ἀπὸ της ὁποίας ἐξηρτάτο ή τελεία ἀποχώρησις τοῦ ἐχθροῦ και ή ἀνακήρυξις της ἐλευθερίας της Ἑλλάδος. Οἱ Ἕλληνες ἐστεροῦντο τότε πάντων τῶν χρειδῶν και πολεμοφοδίων και τροφῶν και ἐνδυμάτων. Ὁ Γεννάδιος λαβὼν γνώσιν τούτου, ἐγκαταλείπει ἀμέσως τὸ σχολεῖον και ἀνελθὼν ἐπὶ μιᾶς πέτρας, ἐν τῇ πλατείᾳ, ὠμίλησε μετὰ τριαύτης ἐξάρσεως, ὥστε ἀμέσως πάντες ἄνδρες, γυναῖκες, πτωχοὶ, πλούσιοι, ἐπαῖται και μυλωθροὶ κλαίοντες συνεσώρευον ἐνώπιον τοῦ Γενναδίου πᾶν τὸ ἔχειν των. Χρήματα, κοσμήματα χρυσᾶ ἄργυρᾶ, σκεύη πολυτίμα, λάφυρα κρυμμένα, ὅπλα, γιγαντικὰ πλουσίως διακεκοσμημένα, τᾶκκου σίτων, ὀσπρίων, βρέλια ρακῆς, οἴνου, ἐξεπορώνοντο ἐν τῇ πλατείᾳ, καθ' ὅλην την ἡμέραν, μετὰ με τὸν ὄβολον της χήρας.

Και μέχρι τοῦ θανάτου του μὴ ποθῶν ἄλλο τι εἰμὴ την εὐημερίαν και την προόδον της Πατρίδος, ἔμεινε μετριοφρονέστατα πάντοτε εις την ἰδίαν θέσιν, διδάσκων μεθοδικῶς, ἄνευ σχολαστικότητος, ὠρελούμενος παντὸς μαθήματος ιστορικοῦ ή μη, ὅπως ἐξυποί τὸ ἐθνικὸν φρόνημα τῶν μαθητῶν του και καταστήσας τὸν οἶκόν του φυτώριον Ἑλληνικῆς ἀγωγῆς, ἐδέχετο ἐσωτερικοὺς μαθητὰς ἐξ ὅλων τῶν ὑποδοῦλων μερῶν, οἱ ὅποιοι ἐπέστρεφον οἴκοι τέλειοι Ἑλληνισταὶ, ἀρίστης ἠθικῆς μορφώσεως, και ὡς ἄλλοι ἀπόστολοι κηρύττοντες την Ἐνότητα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία ὅχι μόνον τὸν Γεννάδιον, τὸν ὅποιον ἐτίμη ὑπερβαλόντως, ἔβλεπε συχνὰ μετ' εὐχαριστήσεως, ἀλλὰ και ὅλους τοὺς λογίους ἄνδρας, ὁσάκις ἐπεθύμουν να παρουσιασθῶσιν ἐνώπιόν της, μετὰ χαρᾶς ὑπεδέχετο, πάντοτε συζητοῦσα μετ' αὐτῶν τὰ της Παιδείας, και προσεκτικοὺς ποιοῦσα εις την ἀγωγήν τῶν παιδῶν μέχρι τῶν 15 ἐτῶν, ὅτε ή ψυχὴ και ή διάνοια εἶνε ἀπαλὴ και ή μνήμη ἀκαμμία, και πᾶσα διδασκία μένει ἐν τῷ νῶ στερεῶς. Πολλάκις δὲ ἐξέφρασε τὸν θαυμασμόν της διὰ την ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν εις τοὺς νέους αὐλικούς, Δράκον, Μουρούζην, Πάλλην, Μιαούλην, Ρώμαν, Καραϊσκάκη, οἵτινες είχαν τύχει παιδεύσεως ἀνωτέρας και ἐπιμελετημένης, —διότι οἱ γέροντες ὑπασπισταὶ, ὡς μόνον γραμματικὴν ἐσπούδασαν την ἡγῶ τῶν πυροβόλων των—και ἐξῆρε την περιεκτικότητα αὐτῆς, την συντομίαν, τὸν πλοῦτον τῶν ἐκφράσεων και πρὸ πάντων την ἐλευθερίαν, μετ' ἧς ὁ ὀμιλῶν κατὰ την καλαισθησίαν του, ἠδύνατο να θέσῃ τὰς λέξεις του ἄνευ δεσμοῦ τινός, ὅπως εις τὰς ξένας γλώσσας. Μετ' εὐφροσύνης δὲ διηγείτο κατὰ τὸ γεῦμα εις τὸν Βασιλέα και τοὺς παρακαθημένους αὐλικούς, ὅτι ἐδέχθη ἠλικιωμέναις Ἀθηναίας κυρίας ἐκ τῶν πρώτων, αἵτινες ὠμίλουν καθαρῶς την Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, λέγουσαι την ἐσίαν—την ὄριθα—την αἶγα—τὸν ἀλέκτορα—τοὺς ἄρτους—ἐζύμωκα, ἔπλακα και λοιπὰ ὅπως ἀρχαϊκῶς, και ὅτι εἶνε ἐντροπὴ οἱ νεώτεροι να θέλωσι την ἀνάμειξιν και την εἰσαγωγήν ξενισμῶν και περιφράσεων.

Ἀστεειουμένη δὲ ἔλεγεν, ὅτι θὰ φέρῃ τὸν Φακμεράγερ να ὀμιλήσῃ με τὰς γραικὰς Ἀθηναίας Κυρίας, διὰ να παύσῃ αὐτος να γράφῃ ἀνοησίας. Μετ' ἐνθουσιασμοῦ δὲ ἔλεγεν, ὅτι ή θρησκεία και ή γλῶσσα, αἱ διαφυλαχθεῖσαι ἀγναί

ἀπὸ τῶσων αἰώνων, και ὑπὸ τῶσας βαρβάρους ἐπιδρομάς, πρέπει να εἶνε αἱ δύο προσφιλεῖς σημεῖα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πρὸς τὰς ὁποίας να ἀτενίζῃ ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Ἑλλήνος πάντοτε και να φρουρῆ ζηλοτύπως.

Και οὕτω ή Βασίλισσα Ἀμαλία ὑπὸ τοιούτων ὑγιῶν ἀρχῶν ἐμφορουμένη, δὲν ἐφείσθη κόπων και μερίμνης, ὅπως καταστῆ χρήσιμος εις τὸ ἔθνος και τὸν Βασιλέα. Τὰς ἀπεράντους δὲ Βιβλιοθήκας, κατεχούσας τοὺς τρεῖς τοίχους τοῦ Γραφείου, ὅπου ἀντὶ βιβλίων ἐτίθεντο τὰ ἔγγραφα ἐκ κρεμῶν ὑποθέσεων, κατῶρθωσε να ἐκκενώτῃ πάσας διὰ της ἐπιμελείας της και της ἀόκνου ἐργασίας της. Κατόπιν δὲ ἐπισταμένης μελέτης και ἀναθεωρήσεως συζητήσασα περὶ αὐτῶν μετὰ τῶν ὑπουργῶν, παρέδωκε πρὸς ἐκτέλεσιν, και ἀλλοίμονον εις τοὺς μὴ ἐκτελέσαντας. Συνέβη δὲ τὸ ἐξῆς ἀστεῖον ἀνέκδοτον, ὅταν ὑπεγράφη τὸ τελευταῖον ἔγγραφο, συνταράξαν μέχρι λειποψυχίας τὰς Κυρίας ἐπὶ τῶν τιμῶν, αἱ ὁποῖαι διέμενον κατὰ τὸ διάστημα της ἐργασίας της Βασιλίσσης μετὰ τῶν Ἰπουργῶν εις παρακειμένην Ἀΐθουσαν, διασκευασθῆσαν προσωρινῶς εις Ἰπασπιστήριον τῶν Κυριῶν, ἐξ ἀντιθέτου δὲ διέμενον οἱ Διαγγελεῖς και Ἰπασπισταὶ της ὑπηρεσίας.

Ἡ Βασίλισσα είχαν ὑπογράψει μετὰ στεναγμοῦ χαρᾶς και ἀνγκουρίσεως τὸ τελευταῖον ἔγγραφον και ἤρπασε τὸ ἀμμοδοχεῖον, ὅπως ἐπιρρίψῃ ἄμμον εις την ὑπογραφὴν της, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀμμοδοχείου είχαν ἀπάσῃ τὸ μελανοδοχεῖον, και ή μελάνη βιαίως χυθεῖσα ἐκάλυψε τὸ ἔγγραφον ἐξ ὀλοκλήρου και πολὺ μέρος της ἐσθῆτος της Βασιλίσσης.

Ὁξεῖαν κραυγὴν ἐξέπεμψεν ή Βασίλισσα, γελῶσα συνάμα, οἱ δὲ Ἰπουργοὶ προστρέξαντες ἀνέτρεψαν τὰς ἔδρας των. Εἰς αὐτὸν τὸν θόρυθον ἔντρομοι εἰσήλασαν ἔνθεν και ἔνθεν αἱ κυρία και ὑπασπισταὶ εις τὸ γραφεῖον, γνωρίζοντες ὅτι ή Βασίλισσα Ἀμαλία ἠπειλεῖτο πάντοτε κατὰ τοὺς ἱατροὺς ἐκ συγκοπῆς καρδίας· ὁ θυρωρὸς τοῦ Ἰπασπιστηρίου βλέπων τοὺς Ἰπασπιστὰς, παραγμένους και με βίαν εἰσερχομένους εις τὸ Γραφεῖον, εἰδοποιεῖ ὅλα τὰ Ἀνάκτορα, ὅτι δυστύχημα συνέβη, και ή αὐλικὴ θεραπεία φύρδην μίγδην, καταπατοῦσα την ἐθιμοτυπίαν, εἰσέρχεται εις τὸ Γραφεῖον με τεταμμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ὅπερ ἠξήσῃ την γενικὴν ἱλαρότητα.

Εἰς τοὺς προληπτικούς ὅμως μεταξὺ ἡμῶν, ἀτενίσαντας ἀλλήλους, κατήφεια διεχύθη ἐπὶ της φυσιογνωμίας μας. Καὶ τῷ ὅτι μετ' ὀλίγον χρόνον ή μελάνη ἐκάλυψε και τὸ ὄνομα και τὸ φόρεμα της Ἀτυχοῦς Βασιλίσσης μέχρι τοῦ 1862.

Ἄλλ' ή Βασίλισσα, μὴ δίδουσα προσοχὴν εις τὰς προλήψεις, ἔβαινε μετὰ ζέσεως εις τὸ ἔργον της, την ἐσωτερικὴν διοίκησιν τοῦ τόπου, μὴ θίγουσα ποσῶς οὐδὲν ἐξωτερικὸν ζήτημα, νοημόνως φερομένη, και ὠθήσασα την ἐπιφυλακτικὴν ταύτην μέχρι τῶν ἄκρων, ἠρνήθη να δεχθῆ τοὺς πρεσβυτὰς πασῶν τῶν Δυνάμεων ἰδιαιτέρως, εἰμὴ κατὰ την τελετὴν τὰς 25ης Σεπτεμβρίου εορτὴν τοῦ ὀνοματός της ἐπισήμως. Τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν εις τὸν Τουβενέλ να γράψῃ τότε, «que les portes du palais sont hermetiquement fermées».

Κατὰ τὸ διάστημα τὰς ἀντιβασιλείας της κατεστρώθη-

σαν τὰ σχέδια τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως, συμπεριληφθείσης τῆς δαπάνης εἰς τὸν προϋπολογισμόν, διὰ τὴν πρόσληψιν ξένου μηχανικοῦ, (διότι Ἕλληνες μηχανικοὶ δὲν εἶχον τελείως ἐκπαιδευθῆ), ὅπερ οἱ ὑπουργοὶ δυσκόλως πρὸς ἐξέτασιν φεβούμενοι τὴν καταψήφισιν τῆς Βουλῆς. Τότε ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία συνέλαβε καὶ τὸ σχέδιον νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ διὰ νόμου τὴν ἐπέκτασιν τῆς πόλεως πρὸς Μεσημβρίαν, καὶ προέτεινεν εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς νὰ ἀπαλλοτριώσωσι τὰς ἰδιοκτησίας ἐκεῖ, ὅπως αὕτη δι' ἐξόδων τῆς σχηματίσει κῆπον τοῦ λαοῦ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Βασιλικῆ κήπου μέχρι τοῦ μνημείου τοῦ Φιλοπάππου, συμπεριλαμβάροντα τὸ Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον, ὅπως εἶνε, καὶ τὴν οἰκίαν τοῦ στρατηγοῦ Μακρυγιάννη, καὶ φθάνοντα μέχρι τῶν ὁχθῶν τοῦ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ. Ἡ δὲ νῦν Λεωφόρος Ἀμαλίας, ἣτις ἔφθανε τότε μέχρι τῶν Στύλων, προσφάτως δειροφυτευθεῖσα, ἤθελε διασχίσει ὅλον τὸν κῆπον τοῦ Λαοῦ, βίνουσα παρὰ τὴν πηγὴν τῆς Καλλιρρόης καὶ καταλήγουσα εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον, τὸ ὅποιον ἡ Βασίλισσα ἐσκόπει νὰ καταστήσῃ κέντρον διασκεδάσεως καὶ λουτρῶν.

Πηνελόπη Παπανηλοπούλου.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἡ γυνὴ εἰς τὴν πολιτικὴν θεωρεῖται δυστυχῶς, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ὡς ἀρνητικὴ ἔννοια, τοῦλάχιστον διὰ τὸν ἰδικὸν μας λαὸν καὶ τὴν ἐποχὴν μας, καὶ τοῦτο δὲν εἶνε ἐπωφελές, οὔτε διὰ τὴν πολιτικὴν, οὔτε διὰ τὴν γυναικῆ. Ἀναφυλλίζων τις τὴν ἱστορίαν βλέπει τὴν γυναῖκα λαμβάνουσαν μέρος εἰς τὰ δημόσια πράγματα, εἰς διάφορους ἀξιοσημειώτους περιστάσεις. Πρῶτος ὁ Πλάτων, ὁ ἀρχαιότερος πάντων ἐξ ὅσων ἀπέδωκεν τὸ ὀφειλόμενον πρὸς τὴν γυναῖκα δίκαιον, εἰς τὴν ἰδανικὴν του πολιτείαν, δὲν ἔκαμε διαφορὰν μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ἡ ἀρχαία Ῥώμη, εἰς τὴν ἀμειωτέραν αὐτῆς ἐποχὴν, ἀναδεικνύεται μὲ τὴν ὑπαρξίν μιᾶς Κορνιλίας, τῆς μητρὸς τῶν Γράκχων, μὲ τὴν μητέρα τοῦ Κοριολάνου καὶ μὲ πολλὰς ἄλλας Ῥωμαϊκὰς Ματρῶνας, αἱ ὁποῖαι πάντοτε σπουδαῖον μέρος εἰς τὴν τύχην τοῦ ἔθνους τῶν ἔλαβον, καὶ κατὰ συνέπειαν, ὡς γνωρίζουσι τὴν πολιτείαν, καὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀναλόγως ἀνέτρεφον. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Γερμανοῖς, ἐν καιρῷ εἰρήνης ἢ πολέμου αἱ γυναῖκες συνέπραττον εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς φυλῆς των. Καὶ εἰς τοὺς νεωτέρους πρὸς τούτοις χρόνους δὲν ὑπάρχει σπουδία ἐθνικὴ κίνησις ἐκτελεσθεῖσα ἄνευ τῆς συμπράξεως καὶ τοῦ κύρους τῆς γυναικῶς.

Ἡ μεγάλη Γαλλικὴ ἐπανάστασις ἀπεφασίσθη τῇ συμπτύξει καὶ γνωμοδοτήσει πνευματωδῶν γυναικῶν. Εἰς τὰς αἰθούσας αὐτῶν οἱ φιλόσοφοι καὶ πολιτικοὶ τῆς Γαλλίας συνεσκέποντο. Καὶ περὶ τῆς αὐτοθυσίας καὶ τοῦ θάρρους τῶν γυναικῶν εἰς τοὺς περὶ ἀπελευθερώσεως Γερμανικοὺς ἀγῶνας τοῦ 1813—1814 πρέπει νὰ γείνη ἐδῶ μνηεῖα. Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ 1847 ἐν Γερμανίᾳ διὰ μεσολαβήσεως διακεκριμένων λογίων γυναικῶν ἔγεινε, αἱ ὁποῖαι εἰς τὰς αἰθούσας των ἐν Βερολίῳ, Γένα καὶ Βεῖμαρ μετὰ τῶν ἀνωτάτων τῆς Γερμανίας ἀνδρῶν τοῦ Humboldt, Schelling, Schle-

gel, Schleiermacher καὶ τῶν λοιπῶν συνεσκέποντο. Ἡ ἐγκαθιδρυθεῖσα ὅμως μετὰ ταῦτα ὀπισθοδρομήσις ἦνοιξε καὶ διὰ τὴν εἰς τὴν πολιτείαν δρασίαν τῆς γυναικῶς ἕνα μεγάλον βαθὺν τάφον. Οἱ χρόνοι αὐτοὶ τοῦ σκότους ἔκκαμαν ἀρχὴν τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ ἰδανικοῦ τῆς ἀπολιτίστου γυναικῶς καὶ ἀπέκλεισαν αὐτὴν πάσης συμμετοχῆς τῶν κοινῶν συμπερόντων. Ἐν-οἶται ὅτι ἀπεκλείσθη τοῦ πρακτικοῦ μέρους, ὅχι ὅμως καὶ τοῦ θεωρητικοῦ. Κατὰ θεωρίαν ἐξιδανικεῖθη καὶ ἐδοξάσθη, θυμαζόμενοι δὲ αἱ διαφαινόμενοι ἐν τῷ μεταξὺ ἐτερόχροι τῶν ἄλλων γυναικεῖαι προσωπικότητες μιᾶς Αὐρηλιανῆς παρθένου, μιᾶς Terzky, μιᾶς Berta, αἱ ὁποῖαι ὑπερπηδῶσι τὰ διὰ τὰς γυναῖκας προσδιορισθέντα στενὰ ὄρια. Ἄλλοτε ἡ πολιτικὴ διοργάνωσις καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ πνευματικὰ ζητήματα συνεζήτουντο εἰς τοὺς οἰκογενειακοὺς κύκλους, καὶ αἱ γυναῖκες ἐλάμβανον μέρος εἰς τὰ συμφέροντα καὶ τὰς προσπάθειάς τῶν ἀνδρῶν. Ἰσοδύναμα καθίστα τὰ δύο φύλλα ὡς πρὸς τὸ πολιτικὸν δικαίωμα καὶ ἡ περὶ αὐτομωύσεως νόμου πρότασις τοῦ Πρωσικοῦ κράτους, ἀλλ' ἡ βουλή μετήλλαξε τὸν νόμον πρὸς βλάβην τῶν γυναικῶν. Εἰς τὴν ἄνω Αὐστρίαν μέχρι τοῦ 1887 αἱ γυναικῆμονες γυναῖκες εἶχον τὸ δικαίωμα τῆς ψηφοφορίας τῶν ἐκλογῶν. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας τὰ περισσότερα Γερμανικὰ τῆς ὁμοσπονδίας κράτη ἀποκλείουν τὴν γυναῖκα, μετ' ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων, παντὸς πολιτικοῦ δικαίωματος. Ὁ πολιτικὸς μας βίος τῶν τελευταίων δεκαετηρίδων ὅχι μόνον δὲν ἔλαβεν ὀρμὴν πρὸς πῆσιν, ἀλλὰ εἶνε καὶ λυπηρὸν ἢ ἀναχαίτισις καὶ ἡ ὀπισθοδρομικότης αὐτοῦ. Ἐλεεινολογοῦμεν δὲ τὴν ὁσημέραι εἰς τὸν κοινὸν βίον ἐξαπλουμένην ἔλλειψιν σταθερότητος καὶ μορφώσεως χαρακτῆρος, τὴν πράγματι αἰσχυντηλὴν πρὸς τὰ κοινὰ συμφέροντα ἀλληλεγγύην, τὸν κομπασμὸν, τὴν οὐτιδανότητά τὸ ψεῦδος. Καὶ τὸ τῆς ἀντροφῆς των τέκνων χρέος, τὸ ὅποιον καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν εἶνε αὐτοδικαίωμα καὶ καθήκον τῆς γυναικῶς, ἐπηρεάσθη ἐκ τῆς καταστάσεως αὐτῆς τῶν πραγμάτων. Περὶ τῆς ἀρχαίας μητρὸς μαρτυροῦμεν ὅτι προετίμα νὰ ἴδῃ νεκρὸν παρὰ οὐτιδανὸν καὶ ἄδοξον τὸν υἱόν. Ἡ νεωτέρα ἀποχαιρετώτα αὐτὸν ἐπιπροσθέτει: «Πρόσεχε νὰ μὴ ἐπαρκέσης σωστὰ τὰ μακροχρόνια καὶ περιπόδια». Μολταῦτα τῶρα φαίνεται προπαρασκευαζομένη μίκα τάσις πρὸς μεταβολὴν, ἣτις εἶχε λάβει τὴν ἀρχὴν τῆς ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς ἐπανάστασεως. Τότε ὑπερασπίζεται τὰ γυναικεῖα δικαίωματα ἡ Olympia de Ganges, εἰς τὴν Ἀγγλίαν συμβαίνει τὸ αὐτὸ ὑπὸ τῆς Miss Wollstone Craft, εἰς τὴν Γερμανίαν ὑπὸ τῶν Kant, Hippel, καὶ εἰς τὴν τελευταίαν ἐκκεντροποιηθεῖσα ὑπὸ τῶν Bettina von Armin, John Stuart Mill καὶ ὑπὸ τῶν φιλοσόφων Teuerbach καὶ Holtzendorff. Ἐσχάτως δὲ καὶ τινες πολιτικαὶ μερίδες, ἡ κοινοδημοκρατικὴ πρώτη ἀνεγνώρισαν τὴν σπουδαιότητα τῆς συμμετοχῆς τῆς γυναικῶς εἰς τὴν κίνησιν, καὶ ἐπωφελήθησαν αὐτῆς ὡς κινητηρίου δυνάμεως πρὸς κατάκτησιν νέων ὁπαδῶν, καὶ τὸ κέντρον, καὶ οἱ συντηρητικαὶ μετὰ ταῦτα, ὡς καὶ ὁ Προτεσταντικὸς κληρὸς ἐξυπηρετήθη πολὺ ὑπὸ τῆς δυνάμεως αὐτῆς. Μίαν ἐξαιρέσιν ἔκκαμαν ἡ μερίς τῶν ἀστών, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἀπὸ τινος ἤρχισε νὰ χαρακτῆρῆ ὁδὸν βελτιώσεως.

Ἄλλὰ ποῖον εἶνε τὸ προκύπτον ὄφελος ἐκ τῆς ἀναμίξεως

τῆς γυναικῶς εἰς τὸν πολιτικὸν βίον; Ὅπως ἀπαντήσωμεν εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν, πρέπει νὰ ρίψωμεν ἐν βλέμμα εἰς τὰ κράτη, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ γυνὴ χεῖρε πολιτικὰ δικαίωματα Ἀμερικὴν, Αὐστραλίαν, Ἀγγλίαν. Εἰς τὴν Αὐστραλίαν αἱ γυναῖκες ἀπέκτησαν τὸ δικαίωμα τῆς τακτικῆς καὶ ἐκτάκτου ψήφου. Εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τῇ συνεργασίᾳ τῶν γυναικῶν ἐθεσπίσθη ὁ τῶν ἐργατικῶν τάξεων νόμος, ὁ ὁποῖος ἤμπορεῖ νὰ ληθῆ ὡς τύπος δι' ἕκαστον τόπον. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἔχομεν 5—6 κράτη ὅπου αἱ γυναῖκες ἔχουν πολιτικὰ δικαίωματα, καὶ χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ οὐδεμία βλάβη καὶ σύγχυσις εἰς τὸν οἰκογενειακὸν βίον, τὴν ὁποῖαν ἔβλεπον οἱ βλέποντες ὅλα μαῦρα καὶ διὰ μέσου σκότους τὸν κόσμον. Ἀπ' ἐναντίας προέκυψεν ἐξυψώσις φρονήματος καὶ βελτιώσις ἠθικῆς. Αἱ εἰς τὸν πολιτικὸν βίον ὑπάρχουσαι γυναῖκες ἐν Ἀγγλίᾳ ἔχουν ἐξαιρέσιον διοργανισμόν. Ὁ ὑπὸ τῶν γυναικῶν κρινόμενος ἄξιος ὑποψήφιος ἐκ τῶν προτέρων ἔχει βλέψεις ἐπιτυχίας. Καὶ ἀφοῦ παντοῦ καὶ πάντοτε ἀπεδείχθη ἡ γυναικεῖα πολιτικὴ ἰκανότης, διατί ἀπομακρύνει τις αὐτὴν τόσον μικροπρεπῶς τῆς πολιτικῆς; Διατί λαμβάνουν τὴν πατριωτικὴν αὐτῆς βοήθειαν μόνον ἐν καιρῷ πολέμου, ὅχι δὲ καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης, ὅτε πρόκειται περὶ τῶν σπουδαιοτάτων τοῦ λαοῦ συμφερόντων; Ὁ ἐθνικὸς οἰκονομολόγος Holtzendorff λέγει: μόνον γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἔχουν πλήρη γνώσιν τοῦ ἀνδρικοῦ πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου, ἤμποροῦν νὰ καταστήσουν τὸν οἶκον εὐτυχῆ καὶ ὅπου ἡ γνώσις αὐτῆ λείπει εἰσέτι, ὡς ἐτοιμασθῶν νὰ κλαύσουν βραδυτέρον στεριότητῃ ἠθικῆς τῆς ἐπερχομένης γενεᾶς.

(Δημοσίαι διαλέξεις τῆς δόκτορος νομικοῦ δος Anita Augspurg)

ΜΗΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

Β'.

Λαμβάνομεν σήμερον ὑπ' ὄψιν τὰς κακὰς μητέρας, ἐκεῖνα; δηλ. αἱ ὁποῖαι τυφλώνονται τόσον ἀπὸ τὴν στοργὴν καὶ ἀγάπην των πρὸς τὰ παιδιὰ των, ὥστε νὰ μὴ τὰ χωρίζουν διόλου ἀπὸ τὸν ἴδιον ἐκυτόν των καὶ νὰ νομίζουσι ὅτι, ὅπως ἐκεῖνοι αἰσθάνονται καὶ σκέπτονται καὶ ζοῦν, δύνανται καὶ ὀφείλουσι νὰ ζοῦν καὶ αὐτὰ.

Καὶ πρῶτον πρέπει νὰ ἐνηνοθη κατὰ, ὅτι, ὅπως οἱ μεγάλοι, ἀπαράλλακτα καὶ οἱ μικροὶ, ἔχουν ἐμπρὸς των κόσμον ὅλον πόθον καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ ὁνείρων καὶ ἐλπίδων. Ἀφ' οὗτο ὁ ἄνθρωπος—βρέφος ἀπκλαγγῆ ἀπὸ τὰ σπάργαν καὶ ἀρχίστη νὰ διακρίνη καὶ ἀντιλαμβάνεται τὸν περὶ αὐτὸν κόσμον, ἀρχίζει συγχρόνως μέσθ εἰς τὸν νοῦν του καὶ μέσθ εἰς τὴν ψυχὴν του μίκα ἀφύπνισις καὶ μίκα διέγερσις πνευματικὴ καὶ αἰσθηματικὴ, ἀπὸ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ὁποῖας ἐξαρτᾶται τὸ πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν του μέλλον.

Εἰς τὴν μητέρα ἀπόκειται νὰ παρακολουθήσῃ μὲ προσοχὴν τὴν φυσικὴν αὐτὴν ἀφύπνισιν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς καὶ νὰ τὴν κωνόνιστῃ ἐν σχέσει πρὸς τὴν φύσιν καὶ ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ παιδιοῦ, καὶ ὅχι πρὸς τὴν ἰδίαν φύσιν καὶ ἰδιοσυγκρασίαν.

Δυστυχῶς κατὰ τὴν πρώτην αὐτὴν περίοδον τῆς παιδικῆς ἡλικίας τὸ παιδί δὲν ἐξετάζεται καὶ δὲν μελετᾶται παρὰ ὡς μίκα ἀπλαστος ζῦμη, ἐπὶ τῆς ὁποῖας ἡ μετέρα μὲ

τὴν αὐθεντικὴν τῆς στοργῆς τῆς καὶ τὴν βρῦτητα τῆς ἀποκτηθείσης ἤδη πείρας τῆς ζωῆς, ἔρχεται αὐθαίρετως νὰ ἀποτυπώσῃ ἕνα οἰονδήποτε τύπον ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς μορφῆς, τὸν ἰδικὸν τῆς κατὰ τὸ πλεῖστον.

Εἰς τὸ λάθος αὐτὸ δὲν ὑποπίπτουν μόνον αἱ μητέρες ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἐξ ἐπαγγέλματος παιδαγωγοί. Ἀλλὰ τὴν πλάνην των ἔρχεται νὰ ἀνατρέψῃ σειρά ὅλη πρακτικῶν παρατηρήσεων ἐπὶ αὐτῶν τῶν παιδιῶν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας. Ὅλοι αἱ μητέρες καὶ οἱ γονεῖς ἐν γένει ἐκ συμφώνου ἀνεγνωρίζουσι καὶ ὁμολογοῦσι ὅτι μεταξὺ τῶν σάρων παιδιῶν των, τὸ καθὲν παρουσιάζει εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἄλλοιον τρόπον αἰσθηματικότητος καὶ ἀντιλήψεως τῆς ζωῆς καὶ φυσικῶν ὁρμῶν καὶ ψυχικῶν ἐκδηλώσεων. Φυσικὸν λοιπὸν εἶναι εἰς τὴν διαφορὰν αὐτὴν τὴν ὀρθαλομορφῆ τῆς φύσεως νὰ ἀντιτάσσεται καὶ διάφορος μέθοδος καθοδηγήσεως αὐτῆς, ἀνάλογος πάντοτε πρὸς τὰς συνθήκας τῆς ζωῆς καὶ τοῦ περιβάλλοντος.

Ἐὰν τὴν στοιχειώδη αὐτὴν ἀρχὴν δυνηθῆ νὰ μελετήσῃ καὶ ἐνηνοθῆ κατὰ μίκα μητέρα, τότε ἡ ἐπιτυχία τῆς καλῆς καὶ εὐκόλου ἀνατροφῆς ὅλων τῶν παιδιῶν τῆς εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλισμένη.

Ἀλλὰ πόσαι μητέρες τὴν ἠνόησαν καὶ τὴν ἐμελέτησαν; Καὶ πόσαι δὲν διακροῦν τὰ παιδιὰ των εἰς δύο κατηγορίας, εἰς καλὰ καὶ εἰς κακὰ καὶ δὲν σπείρουσι μὲ τὰς ὑπὲρ τῶν δῆθεν καλῶν προτιμήσεις των τὸν σπόρον τῆς ζηλοτυπίας καὶ τοῦ φθόνου καὶ τῆς οὐίσεως μεταξὺ των; Καὶ εἰς τί εὐθύνεται ἐκ παιδὶ, ἐὰν ἔχῃ περισσότερον αἶμα καὶ ζωηρότερον ἐν γένει ὄργανισμόν ἀπὸ ἐν ἄλλο καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀνήσυχον καὶ ζωηρὸν καὶ εὐερέτιστον, ἐνῶ τὸ ἄλλο ὀφείλει τὴν ἡρεμίαν καὶ τὴν ἀπάθειάν του εἰς τὴν διαφορικὴν καθ' ὅλοκληρίαν ἰδιοσυγκρασίαν του; Ἴδὲ πῶς εἶναι ἡσυχὴ καὶ εὐπειθῆς καὶ καλὴ ἡ ἀδελφὴ σου καὶ πῶς τὴν ἀγαποῦν ὅλοι δι' αὐτό; ἐπικρατοῦν εἰς στερεότυπον ἐπωδὸν ὅλα σχεδὸν αἱ μητέρες πρὸς τὰ ζωηρὰ παιδιὰ των.

Καὶ τὰ ταλαίπωρα μικρὰ θὰ ὑποφέρουσι βεβαίως πολὺ μὲ τὰς αἰωνίους καὶ ἀτελειώτους αὐτὰς συγκρίσεις, αἱ ὁποῖαι ὑποτιμοῦν τὸ ἐγὼ των καὶ τὰ κάμνουσι νὰ πιστεύουσι εἰς ἀνυπάρκτους κακίους των, τὰς ὁποῖας ἀδυνατοῦν νὰ διορθώσουσι. Καὶ ἐν τέλει ἀπελπίζονται καὶ αὐτὰ καὶ ἐπειδὴ δὲν τὰ ἀγαποῦν καὶ τὰ παραγκωνίζουσι καὶ τὰ μαλώνουσι πάντοτε ἀρχίζουσι, παραγκωνικῶς νὰ γίνωνται κακὰ καὶ νὰ εἰτέρωνται εἰς τῆς ζωῆς τὸν δρόμον μὲ ἐν διαβατήριον ὑποποτον, τὸ ὅποιον βραδυτέρον τὸ σχολεῖον μὲ τὰς αὐτὰς, κατὰ τὸ πολὺ, θεωρίας καὶ ἀρχῆς, στιγματίζει ἀκόμη περισσότερον.

Μητέρα-παιδαγωγός

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ἡ Ἄννα ἐκάλεσε τὸν πατέρα τῆς εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσε τὰ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ συζύγου τῆς. Πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς συνάντησιν του ἀμέσως, εἶπε. Καὶ πρέπει νὰ φύγω, εἰ δυνατόν ἐντὸς τῆς σήμερον.

Ἄλλ' ἐὰν τὸν φέρουν ἐδῶ ἐν τῷ μεταξὺ, ὅχι μόνον δὲν

θὰ τὸν προφθάσης, ἀλλὰ καὶ θὰ τὸν ἴδης πολὺ βραδύτερα. Νὰ τηλεγραφήσωμεν τοῦλάχιστον ἀμέσως, εἶπεν ἡ "Αννα, ὅπως μάθωμεν, ἐὰν μένουν ἀκόμη εἰς τὴν Ἀγίαν Μαρίναν, ἢ ἐὰν ἀνεχώρησαν;

Καὶ ἀμέσως ἔτροξεν εἰς τὸ γραφεῖόν της καὶ συντάξεν ἓν τηλεγράφημα μὲ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνδρός της καὶ ἄλλο πρὸς τὴν στρατιωτικὴν ἀρχὴν τοῦ τόπου.

Εἶναι πολὺ ἀβεβαία καὶ ἀόριστος ἡ διεύθυνσις αὐτῆ, εἶπεν ὁ κ. Δούκλ, ἀλλὰ θὰ ὑπάγω εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν καὶ ἐκεῖ θὰ μάθω τί συμβαίνει καὶ πρὸς ποῖον νὰ ἀποταθῶμεν. Καὶ ἀφοῦ ἐπῆρε καὶ τὰ δύο τηλεγραφήματα ὁ κ. Δούκλ, χωρὶς νὰ χάσῃ διόλου καιρὸν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ εἰς κανένα τίποτε, διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Δὲν εἶχαν περάσει δέκα λεπτὰ καὶ ἡ "Αννα ἐζητήθη κάτω. Κῆποιος Γαριβαλδινὸς ἐζήτηε ἐπιμόνως νὰ ἴδῃ τὴν ἰδίαν. Εἶπεν, ὡς ἔλεγε, κῆτι νὰ τῆς δώσῃ.

Ἡ "Αννα ἠσθάνθη ὅλον της τὸ αἶμα νὰ συνωθῆται εἰς τὴν καρδίαν της μὲ τὴν εἰδησιν αὐτῆν. Νὰ ἔλθῃ ἐπάνω ὁ στρατιώτης, διέταξε, διότι ἦτο κκοκιδάθετος καὶ δὲν θὰ κατέβαινε διόλου κάτω.

Τὸν Γαριβαλδινὸν ἐδέχθη εἰς ἓν πρόχειρον μικρὸν γραφεῖον, τὸ ὅποιον συνείχετο μὲ τὸ δωμάτιόν της. Τοῦ ἔτεινεν ἀμέσως τὸ χέρι καὶ ὡς ἔλεγε βραδύτερα τῆς ἤρχετο διάθεσις νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ καὶ νὰ τὸν φιλήσῃ· τὸσον ἄδολον καὶ καλὸν καὶ εὐγενὲς ἦτο τὸ βλέμμα του καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ἠσθάνετο ὅτι τοῦ ἔχρωσται καὶ διότι θὰ τῆς ὠμί-

λει διὰ τὸν ἄνδρα της καὶ διότι ἠσθάνετο ὅτι θὰ τὸν εἶχε περιποιηθῇ καὶ ἴσως θὰ τὸν εἶχε σώσει. Ἄλλως τε ἦτο νέος μὲν ἑξήκοντα δύο ἐτῶν, ὠραῖος, μὲ κῆτι ἀρρενωπὸν εἰς τὴν φυσιολογίαν μὲ κῆτι ἰσχυρὸν καὶ ἀπορρακτικὸν εἰς τὸ βλέμμα.

Κυρία, εἶπεν ὁ νέος εἰς καλὴν γαλλικὴν γλῶσσαν, ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Μαρίναν.....

Τὸ ἠξέυρω καὶ σὰς ἐπερίμενα, ἀπήντησεν ἡ "Αννα, ἡ ὁποία ἐβλεπε τὸν ξένον ἐπισκέπτῃ μὲ ἀληθῆ ἀγωνίαν. Εἶπεν ἀρχίσει νὰ φοβῆται ὅτι ὁ ἄνδρας της θὰ ἦτο ἐπικινδύνως πληγωμένος καὶ ὅτι εἶχεν ἀναθέσει εἰς τὸν νέον ἐκεῖνον νὰ τῆς τὸ ἀναγγεῖλῃ.

Ὁ κ. Μεριδὼφ μοῦ ἐνεπιστεύθη αὐτὸ τὸ δέμα δι' ὑμᾶς, εἶπεν ὁ νέος καὶ τῆς ἔδωκεν ἓνα ὀγκώδη φάκελλον σφραγισμένον μὲ κόκκινην σφραγίδα.

Εἶναι αἱ τελευταῖαι του ππραγγελίαι; ἠρώτησεν ἡ "Αννα μὲ φωνὴν, ἡ ὁποία μὲν ἠκούετο.

"Ὁχι, κυρία εἶπεν ὁ νέος μὲ ζωνρότητα καὶ ὡς ἀκουσίως ἀφθεῖς εἰς τὴν ἐνθουσιῶδη φύσιν του. Ὁ σύζυγός σας δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον. Εἶναι ζωνρός καὶ ἀκμαῖος ὅπως ἐγὼ, μόνον ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ νοσηλευθῇ μίαν ἢ δύο ἐβδομάδας ἀκόμη. Καὶ ἐγὼ εἶμαι πληγωμένος..... ἀλλὰ εὐτυχῶς δὲν ἔχω κανένα νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀγωνίαν, τὴν ὁποίαν ὑποφέρετε σεῖς αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

Καθῆσκατε, καθῆσκατε, εἶπεν ἡ "Αννα, ἡ ὁποία ἀμέσως ἀνέκθησε τὸ θάρος της. Μὲ συγχωρεῖτε διότι δὲν σὰς

σπορροῦχων καὶ ἐργασίᾳ στὸ περιβόλι ὅλη τὴν ἐβδομάδα ὑπὸ τὴν ὀδηγίᾳ τῆς θεῖας Balmont. Τὴν Κυριακὴν ἐκκλησίᾳ τὸ πρωί, ἐσπερινὸς τὸ ἀπόγευμα καὶ τὸ βράδυ μίᾳ παρτίδᾳ πικέτο μὲ τὸν θεῖο Balmont. Ποτὲ δὲν εὐγαιναν ἔξω, ποτὲ δὲν ἐταξείδευαν. Ἡ ποῖο μεγάλη τους εὐχαρίστηση καὶ διασκεδάση ἦτανε τὸ πέρασμα τοῦ βαποριοῦ κάτω ἀπὸ τὸ σπῆτι. Τὸ περίμεναν ἀπὸ μακριὰ καὶ ἀνατρίχιαζαν μὲ τὸ σφύριγμα τῆς μηχανῆς του, καὶ τὸ ἐβλεπαν νὰ φεύγῃ μὲ ἀναστεναγμούς. Καὶ ἐβλεπαν μ' ἐπιθυμία τοὺς περιηγητὰς ποῦ περνοῦσαν, τίς ὠραῖες κυρίες μὲ τὰ παράξενα φορέματα τοῦ ταξειδιοῦ, καὶ ἐνῶ ἀκολουθοῦσαν μὲ τὰ μάτια τίς δύο ἀσημένιες γραμμές, ποῦ ἄφινε πίσω του τὸ βαπόρι, ἐπλάθαν ὠραῖα ὄνειρα διασκεδάσεων. Ἀλλὰ στὸ τέλος τοῦ Σεπτεμβρίου, οἱ περιηγητὰὶ δὲν περνοῦσαν πλέον καὶ ἡ δὴ ἀδερφάδες ξαναπέφτανε ὅς τὴν μονότονα μελαγχολίαν τοῦ χειμῶνα. Πείσμοναν μυστικὰ γιὰ τὴν τύχη τους καὶ τὴν Κυριακὴν στὴν ἐκκλησίᾳ παρακαλοῦσαν τὸν Θεὸν καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους, νὰ τοὺς στείλουνε κανένα ἔξαφνον περιστατικὸ, τὸ ὁποῖο ν' ἀλλάξῃ τὴν μονοτονία τῆς ζωῆς τους.

Μιὰ μέρα τοῦ καλοκαιριοῦ φάνηκε πῶς ὁ Θεὸς εἶχεν ἀκούσει τίς παράκλησές τους. Ἐνα γράμμα ποῦ ἦρθε ἀπὸ τὴν Γενεύην ἀνάγκασε τὸν κύριον τῆς Grangerie ν' ἀπουσιάσῃ γιὰ ὀκτὼ ἡμέρες, καὶ ἐπειδὴ οἱ δύο σύζυγοι δὲν χωρίζονταν ποτὲ, ἀποφάσισαν νὰ φύγουν καὶ οἱ δύο καὶ νὰ ἀφῆσουν τὴν φύλαξιν τοῦ σπητιοῦ στὶς ἀνεψιές τους.

Ἐνα πρωὶ λοιπὸν τοῦ Ἰουλίου, ἀφοῦ ἔκταναν πολλὰ παραγγεῖλια στὴν Mauricete καὶ στὴν Francine, οἱ δύο γέροι ἀνέβησαν σ' ἓνα ἀμάξι φορτωμένον μὲ πακέτα καὶ προμήθειες, σὰν νὰ πρόκειτο γιὰ πολὺ μεγάλο ταξεῖδι· καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ Annecy.

Ἄμα μείνανε μονάχες καὶ κυρίες τοῦ σπητιοῦ, αἱ δύο ἀδερφάδες ἄρχισαν νὰ κτυπᾶνε τὰ χέρια τους καὶ νὰ συλλογίζονται τί διασκεδάσεις νὰ βροῦνε καὶ νὰ τίς πραγματοποιήσουνε, τῶρα ποῦ ἦτανε μονάχες καὶ κυρίες τοῦ σπητιοῦ. Ἀλλὰ δὲν βρισκάνε τίποτε καινούργιο καὶ ἀφοῦ ζήτησανε πολὺ ἄρχισαν ἀπὸ τὴν τετάρτην ἡμέραν νὰ τενωχωροῦνται γιὰ τὴν ἐλευθερίᾳ τους. Ἐνῶ καθόνταν χωρὶς νὰ

εἶπα ἀμέσως νὰ καθῆσκατε.... Ἡμῖν τὸσον ταρραχμῆνη.... Εἴθε καὶ σεῖς πληγωμένοι; εἶπατε. Ἀλλὰ τότε σὰς κρατοῦμεν ἐδῶ εἰς τὸ νοσοκομεῖον μας. Ἡξέυρετε ἔχομεν μεταβάλλει εἰς νοσοκομεῖον ὅλον τὸ πρῶτον πάτωμα. Καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ ἄνδρας μου θὰ ἔχετε τὴν συντροφίαν του.

Εὐχαριστῶ, Κυρία, εἶπεν ὁ ξένος Δὲν ἠξέυρω ἐὰν ὑπάρχῃ ἀνάγκη νοσηλείας. Ἡ πληγὴ μου εἶναι πολὺ ἐλαφρὰ.....

Καὶ ἡ πληγὴ τοῦ.....

Συζύγου σας, ἀκίνδυνος πλέον, ἐντελῶς ἀκίνδυνος. Μόνον ἀπαιτεῖ ἡσυχίαν καὶ προφύλαξιν. Ἐδῶ, εἶπεν ὁ νέος καὶ ἔδειξε τὸ ἄνω μέρος τοῦ μετώπου, πρὸς τὰ δεξιὰ, εἶχε σφηνωθῆ μίᾳ σφαῖρα, ἡ ὁποία, χάρις εἰς τὸ πικικίον του, εἶχε τὴν διάκρισιν νὰ χάσῃ τὴν δύναμίν της καὶ νὰ μὴ προχωρήσῃ περισσύτερον.

Ἐπολεμήσατε εἰς τὴν ἰδίαν μάχην;

— Εἶμεθα εἰς τὴν ἰδίαν γραμμὴν καὶ πρῶτος ἐγὼ ἀντελήφθην τί συνέβη. Τὴν στιγμὴν δὲ, καθ' ἣν ἦνοιξα τὰ χέρια μου, διὰ νὰ μὴ τὸν ἀφῆσω νὰ πέσῃ, μίᾳ ἄλλῃ σφαῖρα ἐσύριξε κοντὰ μου καὶ ἠσθάνθη πρὶν νὰ πονέσω, ὅτι ἡ στολὴ μου ἐκαίετο καὶ ἐμύριζε. Καὶ ἔδειξε τὸν ἀριστερὸν ὤμὸν του, ὅπου πραγματικῶς ἡ στολὴ του ἦτο ὀλίγον καυμένη.

Καὶ ἔπειτα; ἠρώτησεν ἡ "Αννα.

Εἶμεθα καὶ οἱ δύο ἐκτὸς μάχης καὶ ἄλλοι πλησίον μας πολεμοῦντες μᾶς μετέφεραν εἰς ἓν φορεῖον ὅπου προχείρως ἐπεδέθησαν αἱ πληγαὶ μας. Τὸ τραῦμα τοῦ συζύγου σας ἦτο σοβαρώτερον, ἀλλ' ἡ ἐξαγωγή τῆς σφαίρας ἐκεῖ ἦτο ἀδύνα-

κάνουνε τίποτε στὴν γαλαρία καὶ κῦτταζαν τὰ σύγνερα στὸν οὐρανὸ ποῦ κυνηγόντουσαν, ἄκουσαν πατήματα καὶ φωνῆς στὸ ἔμπασμα τοῦ σπιτιοῦ καὶ εἶδαν νὰ μπένουν δύο νέοι τῆς ἡλικίας τους, δύο μακρινοὶ ἐξάδελφοι, οἱ ὅποιοι περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἦσαν νὰ χαιρετήσουν τὸν θεῖο καὶ τὴν θεῖαν Balmont.

Ἡ Mauricete καὶ ἡ Francine κατακόκκινες ἀπὸ εὐχαρίστησιν καὶ ἀπὸ ἐκπληξιν, τοὺς ἐξηγήσανε τὴν ἀπουσία τοῦ θειοῦ καὶ τῆς θεῖας, καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦσαν νὰ φανοῦνε νοικοκυρές, τοὺς παρακάλεσαν νὰ μείνουσι νὰ φᾶνε μαζῇ τους. Μήπως αὐτὸ δὲν ἦτανε τὸ ἔξαφνον περιστατικὸ ποῦ τόσο ἐπιθυμοῦσαν καὶ τὸ ὁποῖο τέλος τοὺς ἔστειλε ὁ Θεός;... Ἐνῶ ἔτρωγαν ἀποφάσισαν νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὴν ἐπισκεψιν αὐτῶν καὶ νὰ κάνουνε τοῦλάχιστον μιὰ φορὰ στὴν ζωὴν τους, ἓνα εἶδος ἑορτῆς καὶ χοροῦ.

Ἀμέσως ἔκταναν ἄνω κάτω τὸ σπῆτι.

Ὅλα τὰ κερίᾳ ποῦ εἶχε φυλαγμένα ἡ θεῖα Balmont μπῆκαν στὰ καντηλιέρα καὶ τὸν παλῆ πολυέλαιον τῆς σάλλας· ὅλα τὰ σιρόπια ἐβγήκαν ἀπὸ τὰ ντουλάπια γιὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς δροισιστικά. Μετὰ τὸ δεῖπνον οἱ δύο ἐξάδελφοι ὠδηγήθησαν μὲ ἐπισημότητα ἀπὸ τὴν ὑπηρετρία, μέσα στὸ λαμπροφωτισμένον καὶ ἔρημον σαλόνι. Ἐπειτα ἀπὸ λιγὴν ὥρα μιὰ μεσοπόρτα ἄνοιξε καὶ αἱ δύο ἐξαδέρφες, ἡ ὁποῖα εἶχαν πάει στὶς κάμαρές τους, γιὰ νὰ κάμουν τὴν τουαλέττα τους, παρουσιάστηκαν μεταμορφωμέναι.

Ἐἶχαν ἀνακατέψει ὅλα τὰ σερτάρια καὶ μπαούλα τῆς θεῖας του καὶ παρουσιάστηκαν ντυμένες μὲ παλαιὰ φορέματα τῆς ἐποχῆς τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας. Τὰ πουτραρισμένα μαλλιά τους στόλισαν μὲ τριαντάφυλλα ἀπὸ τὸ περιβόλι. Μὲ τὰ μάτια λαμπρὰ καὶ τὸ χαμόγελὸ σὲ χέλι, χαιρετοῦσαν μὲ ἐπισημότητα.

Οἱ ἐξάδελφοι ἐνθουσιασμένοι ποῦ βρέθησαν σὲ τέτοια γιορτῆ, ἔκταναν ὅ,τι ἤμποροῦσαν διὰ νὰ γινῇ ζωηρότερα. Ἄνοιξαν τὸ παλῆ καὶ ἀποκοιμημένον, σὲ μιὰ γωνίᾳ τοῦ σαλονιοῦ, πιάνο καὶ ἡ μιὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλην; ἡ ἐξαδέρφη παιζανε θάλς, πόλκες καὶ ἄλλους χοροὺς ἐνῶ χόρευε μονάχα ἓνα ζευγάρι μέσα στὴν μεγαλοπρεπῆ σάλλα. Κάθε τὸσον παρουσιάζονταν ἡ ὑπηρετρία μ' ἓνα δισκὸ καὶ προσέφερε

τος. Μᾶς ἔστειλαν ἀμέσως ὑπὸ συνοδείαν μὲ πολλοὺς ἄλλους τραυμακτίας εἰς Λαμίαν....

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἔως ὅτου ἐφθάσαμεν εἰς Λαμίαν εἶμεθα χωρισμένοι. Ἐκεῖνος ὡς βαρύτερα πληγωμένος μετεφέρετο εἰς φορεῖον, ἐνῶ ἐγώ....

Ἐφιππος; ἠρώτησεν ἡ "Αννα.

"Ὁχι, Κυρία. Πεζός. Ἐπεριπατήσαμεν μίαν ὀλόκληρον νύκτα μὲ βροχὴν καὶ κακοκαιρίαν φρικώδη..

"ὦ! εἶπεν ἡ "Αννα εἰς τρεῖς διαφόρους τόνους φωνῆς. Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι τρομερὸν.

Ὀλιγώτερον πάντοτε τρομερὸν ἀπὸ ὅ,τι ὑπέφερε κατὰ τὴν μεταφορὰν ὁ ἄνδρας σας. Ἡξέυρετε τί θὰ εἶπῃ, κυρία, νὰ εἶναι δέκα ἄνθρωποι στιβχημένοι εἰς ἓνα φορεῖον μὲ ἕξ μόνον θέσεις, ὅλοι αὐτοὶ νὰ πονοῦν, νὰ ἔχουν πυρεττόν, νὰ αἰσθάνωνται νὰ φεύγῃ ἡ ζωὴ των μαζῇ μὲ τὸ αἶμά των, νὰ βογγοῦν, νὰ στεναζοῦν, νὰ παραπονοῦνται διαρκῶς, χωρὶς κανεὶς νὰ προσέχῃ εἰς τὰ παράπονα καὶ εἰς τοὺς θρήνους των. Ἡξέυρετέ τί θὰ εἶπῃ εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἡ ἐλαχίστη μετακίνησις καὶ αὐτοὶ ἐπὶ ὥρας πολλὰς διαρκῶς νὰ τραντάζονται μέσα εἰς δρόμους κακοὺς μὲ λιμνάζοντα νερὰ καὶ χαντάκια καὶ τὸ μαρτύριον αὐτὸ νὰ μὴ τελειώσῃ, ἀλλὰ νὰ πρρατίνεται ὀλόκληρον νύκτα; Τὸ τρομερώτερον ἦτο ὅτι ἓνας ἀπὸ τοὺς πληγωμένους ἀπέθανεν ἐν τῷ μεταξύ, κατόπιν ἀγωνίας φοβερᾶς, ὅτι συνεταξείδευσαν ἔπειτα οἱ ἄλλοι μαζῇ μὲ τὸν νεκρὸν αὐτόν, ἐνῶ ἓνας ἄλλος εἰς παραφροσύνην περυστοῦ ἐφώναζε διαρκῶς καὶ ἐζήτηε νὰ σταματήσῃ τὸ φορεῖον καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο στρατηγός..

δροισιστικά καὶ οἱ ψαράδες τῆς νύχτας ποῦ ἔφριγαν τὰ δικτυὰ τους κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς Grangerie, τρίβανε τὰ μάτια τους ποῦ ἔβλεπαν ἔτσι λαμπροφωτισμένο, « τὸ σπῆτι τῆς ἀρογιαλιᾶς ».

Μεθυσμένες ἀπὸ τὴν μουσικὴν καὶ τὸ χορὸ ἡ καρδιὲς τῶν τεσσαρῶν νέων ἄρχισαν νὰ κτυπᾶνε πολὺ δυνατὰ.

Ἀπὸ τὰ ἀνοιχτὰ παράθυρα τὸ νυχτερινὸ ἀγέρι τοὺς ἔφερνε μυρωδιὰς ἀπὸ γιαισεμιά καὶ ἀγιοκλιματὰ, τὰ ὁποῖα τοὺς ἔκταναν ν' ἀλλάζουσαν θερμὰ λόγια ἀγάπης.

Ἡ ὠρὲς περνοῦσαν χωρὶς νὰ τίς καταλαβαίνουσαν, ὅταν ἔξαφνα ἀκουστικῶς ἔξω ὁ κρότος ἑνὸς ἀμαξιοῦ ποῦ στάθηκε καὶ φωνῆς θυμωμένης ἤρχονταν ἀπὸ τὸ ἔμπασμα καὶ εἶδαν νὰ μπαίνουν μέσα στὴν σαλλα, ἔπειτα ἀπὸ λιγα λεπτὰ, μὲ τὰ χέρια σηκομένα πρὸς τὸν οὐράνιον τὸ θεῖο καὶ τὴ θεῖα Balmont, τοὺς ὁποῖους περιμέναν ἔπειτα ἀπὸ δύο ἡμέρες.

— Ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε τὸ τέλος τοῦ κόσμου! ἐφώναζεν ἡ γρητὰ κυρία, ἐνῶ ὁ θεός, πάντοτε οἰκονόμος, ἔσθυνε τὰ κερίᾳ. Οἱ δύο νέοι ἀφοῦ ζήτησαν ἀόριστα συγχώρεσις ἔφυγαν καὶ αὐτοὶ καὶ ἄφησαν τοὺς δύο γέρους, μέσα στὸ ἄνω κάτω σαλόνι.

Πολλὰ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Ὁ θεός καὶ ἡ θεῖα Balmont κοιμοῦνται στὸ μικρὸ νεκροταφεῖο ποῦ εἶνε κοντὰ στὴν ἐκκλησίᾳ. Οἱ ἐξάδελφοι παντρεύτηκαν σὲ μακρινούς τόπους. Ἡ Francine καὶ ἡ Mauricete ἔμειναν μονάχες κυρίες « τοῦ σπητιοῦ τῆς ἀρογιαλιᾶς ». Ἐγέρασαν ἀνύπαντρες καὶ συνήθισαν στὴ μοναξιά τοῦ παλαιοῦ σπητιοῦ, καὶ καθὼς ὁ θεὸς καὶ ἡ θεῖα τους ἐπαναλαβένουσαν καὶ αὐτὲς ὅτι ἡ Grangerie εἶνε ἡ καλλίτερη κατοικία. Ἀλλὰ στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς τους κροτᾶνε, σὰν μέσα σ' ἓνα θυσιαστήριον, τὴν ἀνάμνησιν τοῦ αὐτοσχεδιοῦ ἐκεῖνου χοροῦ, — τοῦ μοναδικοῦ τους χοροῦ καὶ τῶν τρυφερῶν κομπλιμέντων ποῦ ἄκουσαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπὸ τοὺς δύο ἐξαδέρφους—τὰ μόνᾳ λόγια ποῦ ἄκουσαν τ' ἄθῶα αὐτὰ τους.

(*Andrée Theuriot.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΣΠΗΤΙ ΣΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΚΙΑΣ

Τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα ἦτανε la Grange, ἀλλὰ στὸν τόπον, τὸ λέγανε ἀπλούστατα, ὅταν μιλοῦσαν γιὰ αὐτὸ «τὸ σπῆτι τῆς ἀρογιαλιᾶς», γιὰτὶ καθρέφτιζε μέσα στὰ ἡσυχὰ νερὰ τὴν ψηλὴν στέγη του καὶ τὴν μεσημβρινὴ ὄψιν του, τὴν στολισμένην μὲ μιὰ γαλερία σκεπασμένη ἀπὸ ἓνα γέριον κλήμα. Ἦτανε ἓνα σπῆτι τετράγωνον καὶ καλοκαμωμένο,—χωρισμένο ἀπὸ τ' ἄλλα σπῆτια τοῦ χωριοῦ ἀπὸ ἀμπέλια καὶ περιβόλια—. Δύο ἀπέραντες καρυδιὲς σκεπάζανε μὲ τὴν ὑγρὴ σκιά τους τὴν πλατεῖᾳ πέτρινην σκάλα, ἡ ὁποία ἔφερνε κατ' εὐθείαν στὸ πρῶτον πάτωμα. Ἡ μεγαλοπρεπεὶς κάμαρες μὲ τοὺς τοίχους τοὺς στολισμένους μὲ τοιχογραφίας κατὰ τὸ ἰταλικὸ σῦνθημα, μὲ τὰ ἐπιπλά τους τοῦ XVIII αἰῶνα δὲν ἦτανε ἀναπαυτικῆς οὔτε φιλόξενης, καὶ ὅμως ἱκανοποιούσανε τὰ ἀπλά γούστα τῶν νοικοκυρέων, τῶν Balmont de Vertier—δύο γέροντες συζύγων, οἱ ὅποιοι θὰ ἦτανε ἐξήντα χρόνων καὶ οἱ ὅποιοι καθόντουσαν στὴν Grangerie ἀπὸ τότε ποῦ παντρεύτηκαν. Ἐκεῖ εἶχανε περάσει τὴν σελήνην τοῦ μέλιτος καὶ ἔπειτα κάθε χρόνον ἔκταναν τίς ἐσοδείες τους, τίς ὁποῖες εὐοῖσαν πῶς ἦτανε ἡ καλλίτερη ὄλου τοῦ χωριοῦ. Γιὰ αὐτοὺς δὲν ὑπῆρχε σπῆτι νὰ συγκριθῇ μὲ «τὸ σπῆτι τῆς ἀρογιαλιᾶς». Τὸ κρασί τῶν ἀμπελιῶν τους ἦτανε τὸ καλλίτερον ὄλου τοῦ χωριοῦ, τὰ αρωῦτα τῶν περβολιῶν τους εἶχανε μεγάλη νοστιμάδα καὶ ἡ Grangerie ἦτανε τὸ πεῖδ εὐχάριστο σπῆτι ἀπὸ ὅλα ποῦ ἦτανε στὴν ἀρογιαλιά.

Μὲ τὴν γνώμη ὅμως αὐτῆ δὲν συμφωνοῦσανε διόλου καὶ ἡ δὴ ἀνεψιὲς τοῦ Balmont, δὴ ὄμορφος κοπέλη δεκαοχτὼ καὶ εἴκοσι χρόνων, τίς ὁποῖες οἱ γέροι εἶχανε υἰοθετήσει καὶ ἀναθρέψει ἀπὸ πολλὰ μικρὰς. Ἀφοῦ τίς ἄφησαν τέσσαρα χρόνια σ' ἓνα μοναστήρι τοῦ Chambery καὶ τίς δύο, τὴν Mauricete καὶ τὴν Francine. Ἐπειτα τίς πῆραν στὴν Grangerie, ὅπου περνοῦσαν πολὺ μονότονα μὲ τίς ἴδιες πάντοτε ἀσχολίας καὶ τίς ἴδιες εὐχαριστήσεις. — Ἐργασίᾳ ἀ-

Ὁ Γαριβαλδινὸς ἐσταμάτησεν ἀποτόμως τὴν διήγησίν του, ὅταν παρετήρησεν ὅτι τὰ μάτια τῆς Ἄννης ἦσαν γεμάτα δάκρυα. Συγγνώμη, Κυρία, εἶπεν. Εἶμαι ἕνας ἀνόητος νὰ σὰς διηγούμαι ὅλα αὐτὰ τὰ τρομερὰ πράγματα. Ἀλλὰ σὰς τὰ ἔλεγα διὰ νὰ σὰς ἀποδείξω πόσον ἡρωϊκὸς εἶναι ὁ ἄνδρας. Ἦτο ὁ ἡσυχώτερος ἀπὸ τοὺς πληγωμένους...

Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Ἄννα. Βεβαίως συγκινοῦμαι. Ἀλλὰ καὶ εὐχαριστοῦμαι, διότι ἐσώθη μεθ' ὅλας αὐτὰς τὰς κακοπαθείας. Κύριε, εἶπε. Σὰς παρακαλῶ νὰ μείνετε ἐδῶ. Καὶ ἐὰν δὲν ἔχετε ἀνάγκη νοσηλείας, θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ σὰς προσφέρω φιλοξενίαν. Εἴσθε ξένος, ἤλθετε νὰ χύσητε τὸ αἷμά σας διὰ τὴν πατρίδα μας, δὲν εἶναι πολὺ, ἐὰν σὰς προσφέρωμεν στέγην καὶ ξενίαν μέχρις οὗ ἐπιστρέψητε εἰς τὸν τόπον σας.

Καὶ ἡ Ἄννα ἐπίεσεν ἕνα ἠλεκτρικὸν σῆμα καὶ διέταξε τὴν ἀμέσως παρουσιασθεῖσαν ὑπηρετρίαν νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κ. Λατὴν νὰ ἔλθῃ ἐπάνω.

Εὐθὺς ὡς ἡ φίλη τῆς παρουσιάσθη, τῆς ἀνεκοίνωσε τὰς κκλὰς εἰδήσεις, ἃς εἶχεν ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τὴν ἐσύστησε πρὸς τὸν νέον Γαριβαλδινόν. Δὲν εἶναι μόνον τραυματίας, ἀλλὰ ξένος μας καὶ φίλος μας, ἐπρόσθεσεν ἡ Ἄννα, ἀγγλικὰ. Βάλλετε τον εἰς τὸ μικρὸ σκλονάκι πρὸς τὸ ἀνοικτήριον, εἰς τὸ ὁποῖον εἴχαμεν βάλει τοὺς δύο ἄξιωματικούς... Δὲν θέλω νὰ κατέβω χμέσως, διότι ἀνυπομονῶ νὰ διαβάσω αὐτὸ καὶ εἰδείξῃ τὸν ὀγκώδη φάκελλον.

Ὁ νέος τὴν ἐχαιρέτισεν, ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας του διὰ τὴν προσφερομένην περιποίησιν καὶ ὡς μαγευμένος διὰ τὴν καλὴν ὑποδοχὴν καὶ διὰ τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν, ἣν ἠσθάνετο μέσα εἰς τὸ ὠραῖον ἐκείνο καὶ ἤσυχον περιβάλλον καὶ μεταξὺ τῶν δύο ὠραίων γυναικῶν ἐρίλησε τὰ χέρια καὶ τῶν δύο μὲ μίαν ἐνθουσιώδη τρυφερότητα τὴν ὁποίαν ἐδικαιολογοῦσεν καὶ τὰ εἶκοσι δύο ἔτη του καὶ ἡ θερμὴ μεσημερινὴ φώσις του. Εἰς τὸν τόπον μου, εἶπε, φιλοῦν τὰ χέρια τῶν κυριῶν ἀπὸ εὐγένειαν, ἐγὼ σὰς ζητῶ τὴν ἄδειαν νὰ τὰ φιλήσω μὲ τὸ σέβας μὲ τὸ ὁποῖον ἀσπάζομαι τὸ ζωγραφιστὸν ἔνδυμα τῆς Παναγίας.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Πατάτες μουσακά. Βράζετε πατάτες τὰς καθαρίζετε καὶ ἔπειτα τὰς βάζετε εἰς στεγνὴν καταρόλαν ἐπάνω εἰς τὴν φωτιά, ἕως ὅτου νὰ στεγνώσουν, τόσον ὥστε νὰ σκάσουν εἰς τεμάχια. Τὰς περνᾶτε ἀπὸ σήταν ἢ ἀπὸ τρυπητόν, ὅπως κάμνετε διὰ τὸ πουρὲ καὶ ἔπειτα μὲ ἕνα κιτρινὸν αὐγοῦ καὶ ὀλίγον ζυμένον τυρὶ παραμεζάνας τὰς ζυμῶνετε, ὥστε νὰ σχηματισθῇ μίαν πῆτταν πάχους ἐνὸς δακτύλου. Ἔχετε ἐτοιμὴν καὶ ἀλλοιμένην μὲ βούτυρον μίαν φόρμαν στρογγυλὴν ριγὴν, ἢ μίαν λαμαριναν συνητισμένου μεγέθους καραθάνας. Κόπτετε τὴν πάσταν σας σύμφωνα μὲ τὴν φόρμαν καὶ τὰ ἀπομειναντα κομμάτια πλάθετε καὶ σχηματίζετε ἕνα γῦρον ὡς κολούραν ἐπάνω εἰς τὴν στρογγυλὴν πάσταν σας. Ἰδιαιτέρως ἔχετε ψιλοκόψει εἰς κημᾶν 100 ὄρ. ψητὸ ἀρνὶ ψαχνό, ἰδίως ἀπὸ μοῦστυ, τὸ ὁποῖον μαλακόνετε ὀλίγον μὲ τὴν φυσικὴν τοῦ ψητοῦ σάλτσαν. Στρώνετε τὸ κρέας αὐτὸ ἐπάνω εἰς τὴν πάσταν. Ἐπειτα βάζετε εἰς μίαν καταρόλαν μίαν κουταλιάν «ούτυρο κζιό», καὶ ὅταν καύσῃ ρίπτετε δύο κουταλιὰς φαρίνα καὶ ἀνακατόνετε εἰς τὴν φωτιά. Πρὶν νὰ κοκκινίσῃ προσθέτετε 100 ὄρ. γάλα χλιαρὸν ὀλίγον καὶ ἀφήνετε νὰ βράσῃ, ἕως ὅτου νὰ γίνῃ ἕνας χηλὸς ὄχι καὶ πολὺ πυκτός. Εἰς τὸν χηλὸν αὐτὸν, ὅταν ἐτοιμάξεσθε νὰ τὸν σύρητε ἀπὸ τὴν φωτιά ρίπτετε καὶ ἕνα κιτρινὸν αὐγὸ

καὶ ἀνακατόνετε καλά, καλὰ καὶ ἔπειτα τὴν σάλτσαν αὐτὴν—ἡ ὁποία γίνεταί, δι' ὅλους τοὺς μουσακάδες—στρώνετε ἐπάνω εἰς τὸ κρέας. καὶ ἐπιπίσσε μὲ γαλέταν τετριμένην. Μὲ τὸ ἄσπρο τοῦ αὐγοῦ ἀλοφτε γύρω τὸν κύκλον τῆς πάστας σας καὶ στέλλετε εἰς φούρνον μᾶλλον δυνατὸν, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ῥοδίση γρήγορα.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἠμπορεῖτε νὰ κάμνετε καὶ καρδιὰς ἀγκιναρῶν καὶ μελιτζάνες καὶ ἄλλο θέλετε.

(Ἐκ τοῦ προχθεςινοῦ μαθήμ. τῆς μαγειρικῆς τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς).

(Σημ. Εἰς τὸ κείμενόν τῆς παρ. Κυριακῆς κατὰ λάθος ἐγράφη 1 φλιτζάνι φαρίνα. ἀντὶ 2 καλὰ γεμάτα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Μ. Β. Ζαγαζίου. Καλὴ ἐπιστολὴ σας μετ' ἀντιτίμων συνδρομῶν πόλεων σας ἐλήφθη. Θερμοστᾶτην εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ πάντοτε φροντίδα. Νέα ἐνεγράφη. Γράφω. Καν Εὐ. Καλλιόποιν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Καν Α. Β. Αἴγιον. Συγγροματὶ ἐλήφθησαν. Πολλὴν εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Γράφω.—Φίλλα εἰς Κιάτον ἀπεστάλησαν. Καν Αἰ. Ρ. Σύρον. Ἐλήφθη. Ἀποδείξειν θὰ σὰς ἐγχειρίσῃ ἡ αὐτὴ ἀντιπρόσωπός μας. Εὐχαριστίας. Δα Εὐ. Η. Ε. Ἀμφισσαν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Ἀποδείξει ἀποστέλλεται. Καν Δ. Σ. Στ. Πύργου. Συνδρομὴ σας ἀπὸ 7(βρίου 902—903 ἐλήφθη ὡς κ. Π Β Α. Εὐχαριστίας. Δα Εἰ. Α. Ρ. Ναύπακτος. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς κρίσεις. Ἀποδείξει ἀποστέλλεται.—Καν Μ. Ζ. Σύρον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Καν Ζ. Ζ. Λειζούριον. Σημείωσις σας ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν. Θερμοστάτας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ἐλάθετε τελευταίαν μου;

Τὸ ὠραῖον ὑπόδημα κάμνει τὸν ὠραῖον πόδα, τὸ ἰδανικὸν τοῦ ὠραίου ὑποδήματος κατασκευάζεται εἰς τὸ μέγα ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Τσάμη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ Στοῦξ Ἀρσκακείου. Ἐξοχα ὑπὸ πᾶσιν ἔποψιν γοβάκια, τέλει καὶ ὑπὸ ἔποψιν τέχνης, καὶ ὑπὸ ἔποψιν ποιότητος σχήματα ἐξόχως κομψά, δέρματα μεταξωτά. Ἡμπορεῖ νὰ τὰ εὔρη τις θαυμάσια! Πᾶσα καλαισθητος δεσποινὶς καὶ Κυρία μὴ κατασκευάζουσα τὰ ὑποδήματά της εἰς τοῦ κ. Τσάμη τῆ ἀληθεία ἀδικεῖ τὸν ἑαυτὸν της καὶ τὴν καλαισθησίαν της.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Ἡ **Χειροφετημένη** καὶ ἡ **Μάγισσα** εἶναι δύο πρῶτα ἔργα τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον: **Τὰ Βιβλία τῆς Αὐγῆς** τριλογίας τῆς κ. Καλλιρόης Παρρέν.

Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν γυναικα τοῦ Νέου κόσμου, τὴν ἀνατρεφομένην μὲ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προορισμοῦ της ὡς ἀνθρώπου ὄντος ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν «Χειροφετημένην» περιγράφονται ὁ βίος, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς Κ)λεως, εἰς τὴν «Μάγισσαν» ὁ βίος τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Καὶ τὰ δύο συγκινοῦν, συγκλονίζουν, τέρπουν καὶ διδάσκουν. Ἀνατέμνουσιν τὴν γυναικεῖαν καρδίαν καὶ δίδουσιν πλήρη ἰδέαν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Ἐκαστὸν ἐκ τῶν βιβλίων τούτων ἀποτελεῖται ἀπὸ 400 περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθήνας δρ. 3, διὰ τὰς ἐπαρχίας 3.50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 3 φρ. χρ.

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ. Κ. Παρρέν, ὁδοῦ Πανεπιστημίου, 27 Ἀθῆνας καὶ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου